ל) בעי ל היוטענו מוזי ביקה ל"ק, ב) מנחות מוז: [לקמן ה"], ג) מנחות עח: [פסחים

יד.], ה) בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר' זירא עלו מהו

בהן ומבעי ר' זירה ענו מהו שירדו כגון ששמטה לההיא כו' צ'יק, ו) אי כרב יוסף ומשני לא לעולם כו' והד"א, ו) צ"ל בפנים צ"ק, ח) בשחיטה צ"ק, u) [לקמן ז:], י) חוץ למקומה

שי נכלות ו- אי מון למות הליים מליים שורק בשתיקה קדש הלחם. צייק, כל ציל דכי היכי, ל) או להביא ולמהוי כאילו קבע חלק גבוה כר צייק, מ) נייא

הוברר, ג) מידי מעילה או

להביא הס"ד נ"ק, ס) לכך

נראה הא דקאמה קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה"ק כיון דקדש הלחם ה"נ נימא גבי זריקה כו'. 5"ק,

ע) דכשנשמט. ליק, פ' לידי פיגול דאו נקבע כר'. לייק, פ' לידי עצודות כר'. לייק, ק' והיכי עצודות כר'. לייק, ק' והיכי ס"ד. לייק,

הגהות הב"ח

ד א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה ג: מו ב מיי פי״ב מה פסה"מ הלכה טו: מז ג מיי׳ שם הלכה יו: יז ד מיי׳ שם הלכה יח:

מוסף רש"י

זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. דממון גנוה הס קי שים. יונונון גבוט יטט מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקת דם וזריקת דם הוליאה הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו לכהנים, ואמר במסכת מעילה (ב:) כלל אמר במסכת מעיכה (בי) כנו חמו ר' יהושע כל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בהן וכל שאין לו שעת היתר לכהנים מועלין בהן, הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה מו תפקע טא תידי תעיט: (מחוח m:). ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים. נאימורי קדשים קלים, דממון בעלים הוא דלית בהו מעילה, דלח קרינה ביה מקדשי ה' עד לחתר זריקה, דהוברר בשר להדיוט וחלב לגבוה, דקרינה ביה בחלב מקדשי ה', שם זריקת פיגול לא מקבע בקדושה למעול בהן, לח מתקבע בקדוטה נמעוי בסן, דלח זריקה כערה היח (שם). השוחט את התודה לפנים. בעזרה (פסחים סג: מנחות עח:). ולחמה חוץ לחומה. לחמי מודה משהוקדשו בפה קדשו קדושת דמים ליאסר באכילה ובהנאה. לנהים מיספור במכיכה ובהכנהה, אבל לא קדשו קדושת הגוף, ואם נטמאו נפדין ויולאין חולין ושחיטת הובח מקדשתן לגופן להיות נפסלין בטבול יום במגע מחוסר כפורים ובלינה. אם נטמאו ישרפו. כדכתיב ומם נטנמו ישופו, כדכניינ על זבח התודה חלות, ואמר מר במנחות קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן מלא בובימה (פחחים מח). לא זכו כוכילוס (פטורים שם). לא קדש את הלחם. קדושת הגוף (שם).

שימה מקובצת h) קלטתה מחיצתה לכל אות תן קלטתה מחיצתה לכל אות ו' נמחק: כן עלתה מהו שתרד לאו: גן ירדו אלא דמחיצה כתיקנה: דן זריקת פיגול דאם חשב בשחיטה ובזריקה עשה סתם אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח יריקה ולא חשיבא כל כך זריקה . דלאחר פיגול להוציא הבשר דיאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקת כשר ולא אמריגן מאחר שזרק הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה דפיגול קודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשי קלים כזריקת כשרה כדתנן בסיפא כזריקת כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקה מועלין באימורין ואין מועלין בבשר כו' לשון הראב"ק ז"ל: ס לזמנה או חוץ למקומה ט לומנה או הוץ למקומה אות ר' נמחק: זן פיגול שהעלה לגבי אות ר' נמחק: זן מזבח בעי ר' אלעזר עלתה כר' כגון שנפסלה: זון טעמא

איכא למיבעי הכא שיש לחלק דהתם מחיצה כתיקנה קלטה מח שהקדישה כל כך שקלטה שאם עלתה לא תרד אבל מחיצה שלא כחיקנה כי הכא בעולת במת יחיד לא קלטה וכר: אבור רב גידא אמר רב זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוליאתו מידי מעילה שו דניקרי ביה היתר לכהנים אע"ג דמהניא זריקה לאקבועי בפיגול דדרשינן (זכחים דף כח:) כהרנאת כשר כך הרנאת פסול אלמא בעינא בפיגול קריבת מתירין בהכשר יו סלקא דעתך אמינא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוציא מידי מעילה יש ט ולהביאו למהוי כאילו מי תובע חלק גבוה קמ"ל רב גידל דתרתי לא ייט עבדי לאקבועי בפיגול ולהוליא 0 מידי מעילה: ולחמה חוץ דחומה לא קדש הלחם. דאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הובח והואיל ובשעת שחיטת הובח לא היה כז תוך לחומה לא קדש הלחם ואפילו קרמו פניה חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם דאין שחיטת תודה מקדשת לחמה עד שיהרמו פניה לאן משום דלחם כחיב (ויקרא ז) דמשמע קרימת פנים קדש הלחם: אלמא פיגול מביא דידי מעידה.

לכאורה משמע דהא דקאמר חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם רוצה לומר להביא לחם לידי מעילה וקשיא דודאי מעילה בלחם דלא מיקרי קדשי ה' דאף בתודה כים אין מעילה אלא באימורין ופירש [רבינו] האי דמיירי בארבעה לחמי חודה הניחנין לכהן ^{בנו} וגם זה אינו נראה דלא משתמיט תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד מה בחזה ושוק הניתנין לכהנים אין בהן מעילה ® לכך נראה דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר"ל ליפסל להביאם לידי מעילה וה"ק אלמא כיון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה שמביאה לידי מעילה: א"ל בוריקה. כלומר אין הפיגול נקבע עד שעת זריקה כדאמר (זבחים דף כח:) כהרלאת כשר כך הרצאת הפסול דבעי קרבו לה מתירים הילכך גבי לחם שי דכשנקרם הוי קדוש אמרינן קידש הלחם לח אבל גבי מעילה דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דוריקה מייתי כי לידי מעילה ואו נקבע הפיגול שחשב בשעת שחיטה אינו מביא לידי מעילה:

קומץ פיגוד. מו שפיגל בשעת קמילה והעלהו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא בסמוך וקמילה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:) גבי כחל) עבודות שבמנחה כנגד ד' עבודות שבובח ותני קומן פיגול אלמא

הוי פיגול נקבע קודם העלאה וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא כשו ממנחות שקורין לקמיצה ולשחיטה פיגול ט לכ"ג דפריך מדקאמר פקע לא פיגול משמע שהוקבע פיגול משעח קמילה מדנקט פקע וא״ת לפקי ואי ס"ד לומר שנקבע פיגול משעח קמילה והא בעינן הרלאת כשר (זכחים כח:) וי"ל דוקה לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לידי מעילה ואם כן הקשה שפיר ומשני דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לידי

בזריקה יאו ממש דהוי פיגול גמור: אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר מעילה והא לם דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המביאו לידי פיגול בשעת הקטרה והא להן קתני עלה אם אחרים מביאין לידי פיגול הוא עלמו ממנו שאם פקע מיד וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאיברי פיגול שהעלן לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי חנא באיברי פיגול לחוד לא הוה אתי קומץ מיניה דס"ד אמינא ה"מ אבר דמיחבר להכי כיון שמשלה בו האור במקצחו הוי כמו שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ דאע"ג. דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיחבר כי משלה האור במקצמו הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קחני קומץ פיגול דפגל בקמילה ופיגול דקמילה הוי כמו פיגול דשחיטה ^{כ)} דהיכי דקבע פיגול בקמילה לחודה הכי נמי מיקבע פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקחני קדש הלחם שמביאו לידי מעילה אלמא הקפב למיתי קדשים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהכא לא חיקשי ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמילה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא יש דמחייא לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמילה דהיינו מחילם פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי בהקטרה יש וה"ה

> משום דכיון: ען מזבח הואיל ולא: ין בזריקה ס"א בשחיטה: יהן בזריקה בכולהו העבודות לשון הר"א: יכן איסורא דמייתי לידי: משום דכיון: 90 מזבח הואיל ולא: ין בוריקה ס"א בשחיטה: 60 בוריקה בכולהו העבודות לשטן הר"א: 90 איסורא דמייתר. תוס
> יען בהקטרה בכל העבודות הר"א ז"ל: יון שפיגל נמי בוריקה: עון קלטה המובח קדושה כל: עון דניקרי ס"א ולא נקרי ביה היתר. תוס
> כת": יון בהכשר ואמרינן דוריקת פיגול קובעת פיגול אלמא דעבדינן הזוריקה כמו שנעשית בהכשר: יון מעילה ולחבייא מעילה בקדשים
> קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הוברר נ"א להביא מעילה לקדשים קלים כאילו הוברר חלק גבוה: יען לא עבדא אות "? נמחק:
> מן היה הלחם תוך לחומה כר" קרמו פני כולן חיק: ילון פניה בתונור משום דכתים ב"ל מולת לחם חמץ יקריב קרבנו וגרי וכיון דלחם
> כתיב א"מ, כשמעד ברציי, קרימת פנים הלחם לענין דקריש קרושה הגוף ואין וצא בפריון: כון בתורנה לה" וטעמא מאי דבקדשים
> אלא באימורין ולאחר זריקה ופירש רבינו מאיר האי: כנן לבהן דכתיב והקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לה" וטעמא מאי דבקדשים
> קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד" לחמי תודה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: ינון עוד דחזה ושק
> קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד" לופסל להבאת כו" גבי זריקה נימא שמביאה: ינון קרבו. מתיריו הילך, גבי
> לחם דבשחיטה הרי: כון הלחם דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דוריקה מיותי לידי כר בשעת שחיטה ולכך אמר
> לחם דבשחיטה הרי: כון הלחם בשבעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דוריקה מיותי לידי כר בשעת שחיטה ולכך אמר
> להחויר האמרינן דפקע ממנו פיגול וקלטתו מזבח: כון אבר היב שאין חייבין פליהן משום בהאוכלו חייב משום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבין פליהן משום פיגול הקום משום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהן משום פיגול המום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהו משום מול ביא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהול משום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהן משום פיצול הוא מבל היב משום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהול משום פיצול היא אמר התם אלו דברים שאין חייבן פליהול משום פיצול האיב משום פיצול דהא אמר התם אלו דברים שלים מיצול ביא אמר הנתם אלו דברים ליה פיגול לאו משום דהאוכלו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאיז חייביז עליהז משום פיגול הקומץ כו׳ אלא להכי יה פעול לאו משום ההוכלו חייב משום פעול ההיא אמר הום אלר דבוים מאין חייבין עליהן משום פעול הקומץ כדי את להכי קרי ליה פינול דפמל צצמו מלהקריבו וקאמר: לען להביא שקורין תיבת ממנחתו נמחק: () פיגול כמו השוחם חוץ לזמנו פיגול כו אלא ודאי אינה ראיה מהחם דיכילנא לומר דרי"ל הפינול שיחיה לבסוף לאחר דויקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייתי: (6) פער פיגולו ממנו משמע פיגולו שהיה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: (5) וא״ת והיכי ס״ד לומר שנקבע כו' והא בעינן בכל מקום הרצאת כשר וי״ל כו' אינו נפגל עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כו' וא״ה הק״ל ומשני איסורא דמייתי לידי פיגול כו'

העולה להקריב בבמת לבור דהשתא הוי מחילה של במת לבור כתיחנה וכששינה המקום לשחוט בדרום פסלה אבל שלא כמיקנה כלומר כגון עולת במת יחיד שנשחטה בבמת לבור בדרום דהוו להו מחיצה שלא כמיקנה כלומר שלא נדר להקריב בבמת לבור ואפילו לרב יוסף דאמר אם עלו לא ירדו

במת יחיד שהכניסה שנפסלה] פ עלו מהו שירדו מדקמיבעיא ליה לחדא מכלל דאידך פשימא ליה אי כרבה אי כדרב יוסף חדא מגו חדא קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו יו מחיצה כתיקנה פסלה שלא כתיקנה לא פסלה או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר אם עלתה לא תרד מחיצה כתיקנה קלמה שלא כתיקנה לא קלמה תיקו יאמר רב גידל אמר רב יז זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קרשים ואינו מביא לידי מְעילה בקדשים קלים יתיב אביי וקאמר להא שמעתא איתיביה רב פפא לאביי שבחש את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש את הלחם ישחמה עד שלא קרמו פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם ישחמה חוץ לזמנה יו וחוץ היין כה קו ש הזכום שהובה הווץ כומנה או החץ למקומה קדש הלחם אלמא פיגול מייתי לה לידי מעילה אישתיק כי אתא לקמיה דרבי אבא אמר ליה בזריקה אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר עולא "קומץ פיגול יו שהעלו ליבו הדה ברי ביילי מחיי לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו וקמיצה היינו

יוסלטוה מחיצות לכל דבר יבעי ר"א (4) [עולת שחימה אמר ליה איסורא דמייתי לידי פיגול

והא

יחיד מגו עולת פנים מצעיא ליה והכי קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שילאתה אם עלתה תרד אלא משום דמחיצה כתקונה פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה געלמה") דהיינו מחילה כתיקנה התם כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת במת יחיד הואיל והוקדשה תחילה שלא כתיקנה להקריבה בחוץ כי הכניסה לאחר מכן בפנים ושחטה בדרום או ילאת לא פסלה ואם עלתה לא תרד דהא דאמרינן דנפסלת בדרום או ביוצא היינו כשנכנסה תחילה למחילת עזרה דהיינו כתיקנה: או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר. בעולת פנים אי שינה בה אם עלתה לא תרד

לגבי המזבח בשוגג או במזיד מהו שתרד

מאי לאו מדקמיבעיא ליה בהא דתחלתה

לאו למזבח מכלל דאידך בעולת פנים סבירא ליה אי כרבה ו' אי כרב יוסף:

לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי

כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת במת

הלטוה מחיצות. של עזרה לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה מתחלה להקריבה

למובח דטעונה לפון וכל דברים הטעונים בקדשי מובח ונפסלת ביולא ובדרום ובשאר פסולין הנהוגין ⁶⁾ בקדשי מובח ¹¹: שנפסלה. ששחטה

לההיא עולת במת יחיד לאחר שהכניסה לעזרה בדרום והעלה אותה הכהן

(A) גמ' צעי ר' אלעור עולה זה שנפסלה ועלו מהו שירדו: (3) רש"י ד"ה אמר רב גידל אמר רב זריקת פינול שחטה לפגל הזבח בזריקה ופגל נמי: היינו טעמא חז דכיון שהקדישה להקריבה במחילת העזרה דהיינו כתיקונה קלט לה מזבח דאם עלתה לא תרד: אבל עולת רבינו גרשום במת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיהנה ואח"כ הכניסה בפנים דהיינו מחיצה שלא

בעזרה קלטה מחיצתה. דעזרה: לכל דבר שיש לה כתיקנה וילאת או נשחטה בדרום אם קרושת עולת פנים דאם צאת חוץ לעזרה נפסלה או עלתה תרד דלא קלט מובח יו ולא אתאי תחילה למחילת עורה כתיקנה: . אם שינה מקום שחיטתה: סיקו. ומדקמבעיא ליה אליבא דתרוייהו ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולמ . בעי רבי אלעזר. אם יצאת פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר גידל אמר רב חוץ מחומת עזרה: ועלו. העלה אותה להקטרה: מהו שתרד. ומדקא מיבעיא ליה וריקת פיגול. (כ) שחישב יו בוריקהיו לפגל הובח ופגל נמי בוריקה והשתח הוקבעה לפיגול שיש בו כרת אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר חדא בעולת חוץ דבמת דזריקת פיגול אינה חשובה כל כך שתוליא בשר קדשי קדשים מידי מעילה יחיד מכלל דאידך בעולת פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב ליה אי כרבה אי כרב כזריקה כשרה דקיימא לן דמאחר שנזרק הדם כראוי יש בבשר היתר לכהנים פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת חוץ ואין מועלין בו אבל הכא כיון דפיגל בזריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואוחה זריקה אינה מביאה לידי מעילה. האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בסיפא דמתניתיןש בקדשים קלים לאחר זריקת דמן מועלין באימורין ואין מועלין בבשר דלא חשיבא זריקה . דבמת יחיד מגו דעולת פנים קא מיבעיא ליה והכי כלל לענין מעילה: וקאמר להא שמעסא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה פנים קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה: עד כאן לא אמר רבה התם. בעולת לא קדש הלחם. דכתיב על זבח התודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על בסמוך: ואפילו קרמו כולן חוץ מאחם מהן לא קדש הלחם. דבעינן בשעת וביחה פנים ששינה בשחיטתה או שיצאתה דאם עלו ירדו שיהה כל הלחם ראוי: שמעה חוץ לומנה. דחישב עליה בשעת שחיטה שיצאתה דאם עלו ידדו משום דמחיצה כתיקנה פסלה. כלומר כיון דמעיקרא כי אקדשה לקדושת פנים אקדשה להקריבה בפנים לאוכלה חוץ לומנה או י חוץ למקומה [וקס"ד] אע"פ שורק [במחשבת פיגול] קדש הלחם להכי דמועלין בו. אלמא דפיגול מייתי לידי מעילה בקדשים קלים וקשיא לרב גידל דאמר אינה מביאה לידי מעילה בקדשים קלים: כי אסא. אביי לקמיה דר׳ אבא אמר ליה הא דרב ספא לא קשיא לרב גידל: מחיצה . בעזרה דהיינו כתיקנה משום הכי שינה בה פסלה א א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשתה בוריקה דלא שינה בה פסקה אבי עולת במת יחיד שהוקדשה תחילה שלא כתיקנה שלא יו ל פול קאה פשמח לקדם המנום בשפוצל בטח שה מכום לחודה להכי קדש הלחם פגל בזריקה הילכך לא הוי פיגול גמור בשחיטה לחודה להכי קדש הלחם ומועלין בו אבל הא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה היינו דפיגל להקריבה בפנים כי הכניסה . לאחר מיכז לפנים ויצאת עולה. במס' זבחים בפרק בית שמאי (דף מג.) קומץ פיגול שחישב עליו לפגל בשעת קמילה והעלהו לגבי המזבח כיון שמשלה בו האור פקע פגולו לא פסלה ואם עלתה לא ששינה בה אם עלתה לא תרד. היינו טעמא משום רכיון שהוקדשה אכל עולת חוץ דכמת יחיד שהוקדשה תחילה במחיצה שלא כתיקנה ואח״כ הכניסה לפנים ויצאת ועלתה תרד דלא

ה והסי דס"ר גידל חינו מביא לידי מעילה היינו למי שסיגל ידו מריקה קאמר: ויצאת וצראה תרד לא התרד לא התרד לא התרד לא מזבח הואיל ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרוייהו. עד כאן לא קאמר רבה או דילמא אפילו לרב יוסה שימ דרשונו מכוח שתור ביוסה מונה לא ביוסה שלא ביוסה שימור מבולה מנות לא ביוסה שלא ביוסה לא ביוסה שלא ביוסה ביוסה ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה ביוסה שלא המצור המונה מבולה מנות המונה ביוסה שלא ביוסה ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה ב הני קא הוקר שלים דבורוני היל לי קלו על היי קרב בער היא איר ברבה איר כרב יוטף: ודיקת פיגול. שאם חישב לרב יוטף ש"מ דבשינו מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה איר כרב יוטף: ודיקת פיגול. שאם חישב בשחיטה ובזרקה עשה סתם: אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה דמאחר שנורק הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון דפיגל קודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דרא לא חזו לכנים ואינו מפריא וריקה דלאחר פיגול לידי מעילה הקודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה ברוציה ביונים להיים מעילה היידי מעילה ברוציה ביונים בשר מידי מעלה ביונים ביוני יינגיג בוויקאר ובלוחו למדות דוחה פינול גמוד: איל דב אם ידובא ההאמו פלוא. בפוק בית שמאי קובץ פיגול שחרשב עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המזבח יריד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלן לגבי מזבח כיון שמשלה בהן האור פקע איטרון מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמיחבר אבל קומץ דמיפרת לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לידי

הפיגול נגמר עד שעת: גמ והא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: נח והא דקתני עליו: מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול איסור א האי קומץ פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

לשחיטה הויא מחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לידי מעילה היינו למי שפיגל יה בזריקה קאמר: